

Finantsministeren: Jeg skal ikke ud- tale mig om Sagens Realitet, men komme tilbage til det Formelle, hvorpaa jeg troer, at der i denne Sag er nogen Anledning til at lægge Bægt. Jeg troer, at det ligger i Sagens Natur, at, naar først et Pensionsspørgsmaal er bragt derhen, at det ikke kan finde almindelig Anerkjendelse af samtlige Bestanddele af den lovgivende Magt, at Bedkommende har Pensionsberettigelse i Genhold til den almindelige Regel i Pensionslovens § 1, men der er Spørgsmaal om at skaffe ham Pension efter § 6, saa følger deraf ingenlunde, at Bedkommende skal have en Pension, som er en aldeles rund Sum eller som skal afhænge af et Skøn. Men der gives, forekommer det mig, to Gradationer i en særlig Pensionsbestemmelse; der er en Slags særlig Pensionsbevilling, som bestaaer deri, at man udenfor den almindelige Regel tillægger Bedkommende en Pensionsberettigelse, som han ellers ikke vilde have, og isaafald træder Pensionsberegningen ganske i Overensstemmelse med den almindelige, som om han havde havt Retten isorveien, og det er dette, der maa være behageligt for Bedkommende, det er det, som, hvor der er Spørgsmaal om maaskee at kunne kræve en Mand, uden at man finder, at der er tilstrækkelig Grund dertil, er det Læmsældigste, og det forekommer mig, at det i dette Tilfælde maatte siges at være det Læmsældigste og Dnsfeligste for dem, der forholdsviis vilde lægge Bægt paa de undskyldende Grunde, der tale for den Paa- gjældende. Den anden og den strengeste Fremgangsmaade vilde være den, at man, naar man dog ikke aldeles vilde negte ham Pension, da giver ham en rund Sum, men da tillige giver ham den som en Naadesgave eller deslige af den lovgivende Magt. Jeg troer, at der i denne Sag er Anledning til at vælge mellem eet af disse to Alternativer, altsaa enten at tillægge den Bedkommende ved særlig Lov accurat det Selvsamme, som han ifølge den almindelige Pensionslov vilde have været berettiget til, naar den almindelige Lov paa ham havde været anvendelig, eller ogsaa, naar man vil være strengere mod ham, da kun give ham en rund Sum; men jeg troer aldeles ikke, at der i den Omstændighed, at Regjeringen har

bestemt sig til at foreslaae det første af disse Alternativer, ligger Noget, som i mindste Maade kan siges at gaae ud paa, at ville bringe Folkethinget i Strid med sin tidligere Beslutning.

Krigsministeren: Jeg skal blot tillade mig et Par Bemærkninger til, hvad den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de District (Monrad) anførte. Naar han inhærerer Generalauditeurens Erklæring i denne Sag om, at Majorens Afkærd ikke var fri for Mislighed, maa jeg gjøre opmærksom paa, at Generalauditeuren erklærer, at Dphsning under de nærværende Omstændigheder ikke kunde faaes, og at den Forseelse eller Uforsigtighed, hvori Majoren maa anses at have gjort sig skyldig, neppe gjorde det fornødent at sjerne ham, medens det dog maaskee vilde være noget misligt at tage ham til Tjeneste, efterat dette engang er blevet ham nægtet, hvorfor Generalauditeuren henstiller, om det ikke vilde være rigtigt, „at han indstilledes til Afsted med Pension“. Den ærede Taler yttrede endvidere, at Majoren burde have erklæret sig selv som Krigsfange og som saadan have taget den Understøttelse, som tilstaaes Krigsfanger, ligesom ogsaa, at han burde have sendt sin Familie hertil, naar han ikke selv kunde reise; men i den aldeles hjælpeløse Forsatning, hvori Manden var, var det vist ikke muligt for ham at sende sin Familie hertil af Mangel paa Midlerne dertil, ligesom han ogsaa i sin Tilstand maatte kunne nyde bedre Pleie i sit Hjem end paa Hospitalet, og, da han overhovedet har vægret sig ved at tage Tjeneste hos Insurgenterne, er det jo i hvert Fald klart, at han vilde være blevet anseet som Krigsfange, hvad enten han laa paa Hospitalet eller han havde sin egen Bolig i Byen. Dengang Insurgentregjeringen sendte ham hans Afsted, er det uvist, om den har betragtet ham som staaende i dens Tjeneste, eller om det ikke slet og ret har været en For- glemmelse, at han ikke tidligere er bleven af- fædiget. Ligesom det ikke er oplyst, at han har staaet i nogetsomhelst Tjenesteforhold til den, saaledes synes endog det Modsatte at fremgaae af alle de oplyste Omstændigheder. Forøvrigt henholder jeg mig sluttelig til, hvad den ærede Taler selv sagde, at han var fuld-